

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD BIHAĆ
Broj 01 0 K 007646 15 K 2
Bihać, 12.01.2016. godine

Pravosnažno 07.06.2016. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 007646 16 Kž 2 od 07.06.2016.
godine potvrđena prvostepena presuda.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Hodžić Fikreta kao predsjednika vijeća, Kasum Suade i Rekić - Midžić Edite kao članova vijeća, sa zapisničarem Husarević Fatimom, u krivičnom predmetu protiv optuženog Anadolac Muhameda, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, postupajući po optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj T 20 0 KTRZ 000 5049/07 od 15.02.2013. godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 12.01.2016.godine u prisutnosti kantonalnog tužioca Kapić Adnana, optuženog Anadolac Muhameda, njegova branioca po službenoj dužnosti, advokata Čavkić Ermine, dana 12.01.2016. godine donio je i javno objavio

P R E S U D U

Optuženi Anadolac Muhamed sin R. i majke H. rođene P., rođen 29.07.1972. godine u B., gdje i prebiva u ulici ..., JMB ..., po nacionalnosti ..., državljanin ..., pismen sa završenom SSS, po zanimanju ugostiteljski radnik, oženjen, otac dvoje mlđb. djece, slabog imovnog stanja, neosuđivan, brani se sa slobode,

U smislu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

Da je:

Za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini i oružanog sukoba između Vojske Republike Srpske i Armije R BiH zajedno sa drugim pripadnicima A R BiH postupajući suprotno članu 3. i članu 4. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. augusta 1949. godine kao pripadnik 5.Bataljona vojne policije V Korpusa Armije R BiH, namjerno nanosio snažne tjelesne i duševne bolove i patnje, povrede tijela i zdravlja, ratnim zarobljenicima pripadnicima Vojske Republike Srpske

Tako što je:

Dana 11.03.1995. godine, u svojstvu vojnog policajaca prilikom izvršenja Naredbe pretpostavljene komande V korpusa ARBiH SP broj 07-1/202-I od 10.03.1995. godine, o

realizaciji razmjene ratnih zarobljenika VRS, koji su se nalazili pod kontrolom V Korpusa, zajedno sa drugim pripadnicima 5. Bataljona vojne policije, učestvovao u sprovođenju 31. ratnog zarobljenika među kojima D. D., G. M., P. M., K. S., G. R., T. N., Z. M., M. S., D. T., K. D., K. L., P. P., J. A., M. M., P. R., Z. T., R. J., J. B., J. Lj., K. G., K. P., G. M.1, A. S., K. D.1, P. P.1 i dr. sa lokacija sabirnih centara u krugu preduzeća „R.“ u C., zatvora „L.“ u B. i kasarne „A. B.“ u B., čiji je prevoz vršen autobusom kojim je upravljao H. H., tako što su im po ulasku u autobus najprije na oči stavili platnene poveze, zatim im naredili da ruke drže na leđima a glave u pognutom položaju, te ih prisilili da sjednu na patos autobusa, da bi tokom vožnje na relaciji od C. do B. i dalje od B. do graničnog prelaza I., koja je trajala znatno duže od uobičajene kojom prilikom je od vozača zahtjevano da vozi sporije, nečovječno postupao prema ratnim zarobljenicima, namjerno im nanoseći snažne tjelesne i duševne bolove i patnje, povrede tijela i zdravlja, tako što ih je tukao policijskom palicom, zadajući im udarce po različitim dijelovima tijela a sa drugim pripadnicima 5 Bataljona vojne policije, prisiljavao ih da pjevaju pjesmu „Bosno moja“ i da na pitanje policajaca „čija je ovo zemlja“ u jedan glas odgovaraju „Turska“ te da uzvikuju muslimanski ratnički poklič „Tekbir - Allahu Ekber“, upozoravajući ih da ne podižu glavu, pa je takvo premlaćivanje trajalo gotovo cijelom dužinom vožnje do mjesta Japanska krivina kod naselja I., gdje je nakon toga dogovorena razmjena između predstavnika Vojske Republike Srpske i predstavnika V Korpusa A R BiH.

Čime bi počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

U smislu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

U smislu člana 212. stav 3. ZKP-a F BiH, oštećeni G. R., P. P.1, K. D.1, K. L., G. M.1, K. P., A. S., K. D., D. T., D. D., J. A., J. Lj., G. M.1, Z. M., P. P. i T. N. sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju se na parnični postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilaštvo Bosne i Hercegovine pod brojem T 20 0 KTRZ 000 5049 07 dana 15.02.2013. godine, podiglo je optužnicu protiv Kovačević Safeta, Anadolac Muhameda, Ljubijankić Abida i Hafurić Sabahudina, stavljajući im na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. tačka a) i b) u vezi sa članom 29. te članom 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH) te optuženog Begić Huseina, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. tačka a) i b) u vezi sa članom 180. stav 2. KZ BiH.

Nakon potvrđivanja optužnice, Sud Bosne i Hercegovine rješenjem broj S1 1 K 011475 13 KRO od 26.03.2013. godine, vođenje krivičnog postupka protiv optuženih prenio je na Kantonalni sud u Bihaću, kao mjesno nadležan.

Kantonalni tužilac je na pretresu održanom dana 04.07.2014. godine, izvršio određenu činjeničnu modifikaciju izreke optužnice na način što je pored već navedenih imena ratnih zarobljenika dodao i imena J. Lj., K. G., K. P., G. M.1, A. S., K. D.1 i P. P.1, za koje je tokom dokaznog postupka utvrđeno da su kao ratni zarobljenici razmjenjeni dana 11.03.1995. godine.

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 007646 13 K od 04.07.2014. godine optuženi Kovačević Safet oglašen je krivim zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ), a optuženi Begić Husein, Anadolac Muhamed, Ljubijankić Abid i Hafurić Sabahudin, usljed nedostatka dokaza temeljem odredbe člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP F BiH) oslobođeni su od optužbe da bi počinili krivično djelo koje im je stavljeno na teret.

Presudom Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 007646 14 Kž od 18.05.2015. godine odbijena je žalba kantonalnog tužioca u odnosu na dio presude ovog suda kojim je optuženi Begić Husein oslobođen od optužbe. Istovremeno žalba kantonalnog tužioca u odnosu na dio presude kojim je optuženi Anadolac Muhamed oslobođen od optužbe i žalba branioca optuženog Kovačević Safeta u odnosu na dio presude ovog suda kojim je ovaj optuženi oglašen krivim, djelimično su uvažene i u odnosu na optužene Anadolac Muhameda i Kovačević Safeta presuda ovog suda je ukinuta i predmet vraćen na ponovno suđenje.

U ponovnom postupku neposredno prije održavanja glavnog pretresa zakazanog za dan 28.12.2015. godine u spis je uložen sporazum o priznanju krivice zaključen između kantonalnog tužioca i optuženog Kovačević Safeta, kojeg brani po službenoj dužnosti advokat Mušić Husein, te je u odnosu na ovog optuženog po saslušanju stranaka i branioca donijeto rješenje o razdvajanju krivičnog postupka.

Imajući u vidu provedene dokaze u ranijem postupku, kao i činjenicu da je u odnosu na optužene Begić Huseina, Ljubijankić Abida i Hafurić Sabahudina krivični postupak pravomoćno okončan, a da je u odnosu na optuženog Kovačević Safeta krivični postupak razdvojen, kantonalni tužilac je na pretresu održanom dana 12.01.2016. godine, izvršio činjeničnu i pravnu modifikaciju optužnice, stavljajući na teret optuženom Anadolac Muhamedu izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

U smislu člana 331. tačka a) stav 4. ZKP-a F BiH, prihvaćeni su kao dokaz te su pročitani iskazi saslušanih svjedoka i vještaka te materijalni dokazi provedeni u ranijem postupku i to iskazi svjedoka optužbe G. R., P. P.1, K. D.1, K. L., G. M.1, K. P., A. S., Z. M.1, K. D., D. T., D. D., J. A., J. Lj., G. M., Z. M., P. P., T. N., I. M., F. J., M. S.1, M. Dž., H. A., M. Dž.1, F. Š., H. H., M. I., Š. S., T. E., nalaz vještaka forenzičke struke Stupar Mladena, nalaz vještaka neuropsihijatra dr. Lazarević Zorice, materijalni dokazi optužbe i to: nalaz i mišljenje ratne kirurgije P., nalaz i mišljenje ljekara specijaliste te ocjena ljekarske komisije za Kajtez Luku, nalaz i mišljenje ratne kirurgije P. te nalaz i mišljenje ljekara specijaliste i nalaz psihologa za G. M., nalaz i mišljenje opšte bolnice P.1 za Z. M. , otpusna lista za fizikalnu medicinu, rehabilitaciju i reumatologiju I. od 02.06.1995. godine, na ime J. A., nalaz i mišljenje ratne kirurgije P. i izvještaj doktora specijaliste od 12.03.1995. godine za P. P., nalaz i mišljenje ljekarske komisije od 06.05.1995. godine, te nalaz i mišljenje psihološke klinike D. od 22.11.1995. godine na ime K. D., video snimak kojeg je sačinio svjedok Z. M.1 i koji je dobrovoljno predao istražiteljima SIP-e 19.06.2012. godine, izvještaj o vještačenju video snimka i sačinjavanju foto-dokumentacije od strane Agencije za forenzička ispitivanja i vještačenja, akt kancelarije za traženje nestalih i zarobljenih lica Republike Srpske sa pratećom dokumentacijom i video snimkom razmjene RZ od 11.03.1995. godine, akt komadanta kasarne „A.B.“ POV broj 12/7165-1 od 06.11.1994.

godine, akt komadanta V Korpusa POV broj 07/6163-1 od 20.09.1994. godine o priznanju položaja ratnih zarobljenika, akt SC za RZ 503. Brdske brigade POV broj 03/794-1 od 26.12.1994. godine, akt komadanta V Korpusa POV broj 07/49 -5 od 29.12.1994. godine, rješenje o priznavanju statusa ratnih zarobljenika, akt komadanta V Korpusa POV broj 07/7519-1 od 25.11.1994. godine sa spiskom ratnih zarobljenika, spisak ratnih zarobljenika koji se nalaze u SCZR „A.B.“, akt komadanta V Korpusa POV broj 07/49 od 21.11.1994. godine o priznanju položaja ratnih zarobljenika, akt načelnika OSVB V Korpusa SP broj 03/1042-7 od 15.11.1994.godine, naredba komadanta V Korpusa SP broj 07-1/202-1 od 10.03.1995. godine, snimak razmjene ratnih zarobljenika koja je izvršena dana 11.03.1995. godine između V Korpusa AR BiH i VRS u mjestu I. sa zapisnikom o preuzimanju navedenog snimka iz Armijskog depoa od 01.02.2012. godine, karton vozača za optuženog Anadolac Muhameda, jedinični i matični karton optuženog Anadolac Muhameda, spisak pripadnika 5. Bataljona vojne policije V Korpusa od 21.06.1995. godine, izvještaj predsjednika komisije za razmjenu ratnih zarobljenika i tijela poginulih broj 04/3-13 od 12.03.1995. godine, naredba o primjeni pravila Međunarodnog ratnog prava u oružanim snagama R BiH, pravilo službe u Armiji R BiH, pravilo za rad vojne policije, Odluka Predsjedništva R BiH o proglašenju ratnog stanja, Odluka Predsjedništva R BiH o ukidanju ratnog stanja, zapisnik o saslušanju svjedoka T. E. pred Tužilaštvom BiH od 12.11.2012. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka M. I. od 21.11.2011. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka H. H. od 23.03.2012. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka H. A. od 15.10.2012. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka M. Dž. od 16.03.2012. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka M. Dž. od 05.11.2012. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka F. J. od 04.01.2013. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka M. S.1 od 03.12.2011. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka M. S.1 od 30.01.2013. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka M. S.1 od 30.01.2013. godine izvod iz matične knjige rođenih za sestru optuženog Lj. S. i brata Anadolac Mehmeda te izvod iz kazne evidencije za optuženog A. M..

U ponovnom postupku na prijedlog odbrane optuženog u svojstvu svjedoka saslušana je A. H., a temeljem odredbe člana 288. stav 2. ZKP-a F BiH, pročitan je iskaz svjedoka Č. Dž. koji je dat u fazi istrage dana 12.03.2012. godine, pod brojem KT RZ 117/07, obzirom da je ovaj svjedok u međuvremenu umro.

Na pretresu održanom dana 12.01.2016. godine donijeta je odluka da se iz spisa izdvoji izjava koju su dana 14.07.2014. godine dali i ovjerali kod notara, roditelji optuženog A. H. i A. R. vezano za okolnost roditeljskog statusa i porodičnih prilika, obzirom da se radilo o nezakonitom dokazu i izjavama-iskazima koji se nisu mogli koristiti kao dokaz.

Nakon provedenih dokaza optužbe i odbrane optuženog, cijeneći svaki dokaz ponaosob i u njihovoj međusobnoj vezi, kako je to i predviđeno odredbom člana 296. stav 2. ZKP F BiH, ovaj sud riješio je kao u izreci a iz slijedećih razloga:

Nije sporno da je u vrijeme kritičnog događaja u Bosni i Hercegovini bilo proglašeno ratno stanje, da su vođene borbe između vojske Republike Srpske i pripadnika Armije BiH na cjelokupnoj teritoriji Bosne i Hercegovine, pa tako i na području tadašnjeg Okruga Bihać, da je bilo zarobljenih boraca i sa jedne i sa druge strane, da je optuženi Anadolac Muhamed bio pripadnik 5.bataljona vojne policije 5.Korpusa Armije R BiH, da je dana 11.03.1995. godine organizirana razmjena ratnih zarobljenika, da je tom prilikom razmjenjen 31 ratni zarobljenik vojske RS među kojima su bili i D. D., G. M., P. M., K. S., G. R., T. N., Z. M., M. S., D. T., K. D., K. L., P. P., J. A., M. M., P. R., Z. T., R. J., J. B., J. Lj., K. G., K. P., G. M.1, A. S., K. D.1 i P. P.1, da su se isti nalazili na lokacijama sabirnih centara u krugu preduzeća „R.“ u C. u

zatvoru „L.“ u B. i u kasarni „A. B.“, da je prevoz vršen autobusom kojim je upravljao H. H., da je optuženi učestvovao u obezbjeđenju ratnih zarobljenika, da su ratnim zarobljenicima prilikom ulaska u autobus na oči stavljeni platneni povezi, da im je naređeno da ruke drže na leđima a glave u pognutom položaju, da su prisiljeni da sjednu na patos autobusa, da su ratni zarobljenici fizički i psihički maltretirani, da su tučeni policijskim palicama, da su prisiljeni da pjevaju pjesmu „Bosno moja“ i da na pitanje policajaca „čija je ovo zemlja“ odgovaraju „Turska“, te da uzvikuju „Tekbir Allahu ekber“.

Odluku o proglašenju ratnog stanja na teritoriji Republike Bosne i Hercegovine dana 20.06.1992. godine donijelo je Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine (Službeni list BiH broj 7/92). Odluka o ukidanju ratnog stanja na teritoriji Republike Bosne i Hercegovine donijeta je 22.decembra 1995. godine (Službeni list R BiH broj 50/95), iz čega slijedi da je ratno stanje trajalo i u vrijeme kritičnog događaja 11.03.1995. godine, kada je izvršena razmjena ratnih zarobljenika.

U skladu sa odlukom o proglašenju ratnog stanja, predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine dana 05.09.1992. godine (Službeni list R BiH broj 15/92) donijelo je naredbu o primjeni pravila međunarodnog ratnog prava u oružanim snagama Republike Bosne i Hercegovine a u skladu sa tom naredbom, na prijedlog Ministra odbrane, Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine donijelo je i pravilo službe u Armiji Republike Bosne i Hercegovine (Sl. list R BiH broj 11/92).

Rješenjem Komande V Korpusa Armije R BiH broj 07/6/6463-1 od 20.09.1994. godine priznat je status ratnog vojnog zarobljenika: D. D., P. M., M. S., T. N., G. M., Z. M. i B. T., rješenjem broj 07/49-4 od 21.11.1994. godine, priznat je status ratnim zarobljenicima K. P., D. T., K. S., J. Lj., P. P., G. M.1 , K. D., K. L.i P. P.1 a rješenjem broj 07/49-5 od 29.12.1994. godine priznat je status ratnim zarobljenicima Đ. N., K. G., J. A., G. R., Z. T., R. J., M. M.i J. B..

Na osnovu naredbe komadanta V Korpusa Armije R BiH broj 07-1/202-1 od 10.03.1995. godine utvrđeno je da će se iz sabirnog centra za ratne zarobljenike radi razmjene koja će se obaviti dana 11.03.1995. godine, izvršiti razmjena ratnih zarobljenika i to: D. D., G. M., P. M., K. S., M. M., P. R., Z. T, R. J., G. R., T. N., Z. M., M. S., D. T., K. L., P. P.1, R. Ž., K. D.1, C. M., R. Z., K. J., G. M.1, K. B., P. P., K. P., A. S., J. Lj., J. A., K. G., B. J., K. D. i J. B..

Uvidom u akt komisije za razmjenu ratnih zarobljenika i tijela poginulih komande 5.Korpusa broj 04/3-13 od 12.03.1995. godine utvrđeno je da je dana 11.03.1995. godine na punktu UNPROFOR-a između naselja I. i L.P. sela u 13 h održan sastanak sa predstavnicima Republike Srpske na kojem su sa strane 5.Korpusa Armije BiH bili prisutni Š. F., M. S., N. D., M. A. i S. K. Dalje se navodi da su sa obje strane bili prisutni novinari i snimatelji, da je tom prilikom razmjenjen 31 živi ratni zarobljenik vojske RS, da su predata tri mrtva tijela te da je razmjena protekla bez problema.

Uvidom u naredbu komadanta V Korpusa Armije R BiH broj 07/75/9-1 od 25.11.1994. godine utvrđeno je da je sabirni centar za ratne zarobljenike iz kasarne „A.B.“ u B. izmješten te da je isti organiziran u prostorijama 503. BBR, koje se nalaze u preduzeću „R.“ C., a da je za upravnika tog centra određen K. E..

Da je optuženi Anadolac Muhamed bio pripadnik 5. BVP utvrđeno je na osnovu iskaza komadanta Bataljona vojne policije (BVP) M. S.1, na osnovu iskaza svjedoka F. J., M. I. i M. Dž., na osnovu jediničnog matičnog kartona za optuženog, obrazca VOB-8, spiska pripadnika BVP, a tu činjenicu nije osporila niti odbrana optuženog.

Da su između pripadnika V Korpusa Armije BiH i vojske RS u kritičnom periodu vođene borbe u reonu tadašnjeg Okruga Bihać, da su oni kao pripadnici vojske RS zarobljeni, da su imali svojstvo ratnih zarobljenika, da su razmjenjeni dana 11.03.1995.godine, da su prilikom vožnje u autobusu fizički i psihički maltretirani, u svojim iskazima potvrdili su svjedoci A. S., D. D., J. A., T. N., K. P., G. R., K. L., G. M.1, K. D.1, P. P.1, D. T., J. Lj., Z. M. i P. P..

Tako svjedok A. S. u svom iskazu navodi da je kao pripadnik vojske RS zarobljen dana 13.januara 1995. godine u reonu B. i da je sve vrijeme bio u zatvoru na L., kada je razmjenjen 11.03.1995. godine. Prema navodima ovog svjedoka dok je bio u zatvoru sve je bilo korektno ali ga je iznenadilo ponašanje vojske kada je započeto sa razmjenom. Prilikom ulaska u autobus vezali su mu oči, naređeno mu je da sjede na patos, da ruke stavi na leđa i tokom vožnje od B. do mjesta „J. krivina“ koja je trajala oko 40 minuta tukli su ga po nogama i po leđima.

Svjedok D. D. navodi da je kao pripadnik korpusne policije vojske RS zarobljen 12.09.1994. godine a da se prije razmjene nalazio u zatvoru Luke. Prilikom razmjene koja je obavljena 11.03.1995. godine, odmah su ih počeli tući a pošto je on bio ranjen nije mogao da na pravilan način ispruži nogu, tako da je po toj povređenoj nozi zadobio udarac usljed čega je došlo do krvarenja cjevanice na nozi. Dalje je naveo da su ga najviše tukli po leđima i po ramenima, da je autobus išao sporo i da su on i ostali ratni zarobljenici morali pjevati „Bosno moja lijepa mila“ i druge pjesme.

Svjedok G. R. tvrdi da je zarobljen 08.10.1994. godine i da se neposredno prije razmjene koja je obavljena 11.marta 1995. godine nalazio u prostorijama preduzeća „R.“ u C.. Fizički je zlostavljan nakon zarobljavanja te prilikom vožnje autobusom sa ostalim ratnim zarobljenicima a bilo ih je ukupno 31. Iako nije vidio čime ga tuku, obzirom da je imao vezane oči pretpostavlja da je to bilo policijska palica, a bilo je i pjevanja. Od povreda zadobivenih nakon zarobljavanja te prilikom razmjene utvrđena mu je invalidnost 30 % PTSP i 20 % kontuzije grudnog koša.

Svjedok K. L. navodi da je kao pripadnik 2.Banjalučkog korpusa zarobljen 12.11.1994. godine u reonu K. od strane pripadnika 501. SBRR Armije R BiH. Prilikom razmjene koja je obavljena 11.03.1995.godine, stavljeni su im povezi na oči, naređeno im je da sjednu na pod autobusa, tukli su ih palicama, kablovima a on nije mogao vidjeti niti se izjasniti tko ih je tukao. Prilikom ulaska u autobus bio je prisutan K. E. upravnik zatvora koji je vršio prozivku ratnih zarobljenika. Prema navodima ovog svjedoka u autobusu je bio i harmonikaš koji je svo vrijeme svirao.

Svjedok K. D. navodi da je kao pripadnik vojske RS-a zarobljen 11.11.1994. godine od strane vojne policije V Korpusa, da je bio u zatvoru u C. do 11. 03.1995. godine, kada je obavljena razmjena. Prilikom razmjene i ulaska u autobus vezali su im oči, naređeno je da sjednu i stave ruke iza leđa te pognu glavu. Kada je autobus krenuo počelo je udaranje, tukli su ga po leđima i nogama, ne može se izjasniti koliko je dobio udaraca, možda oko 20 i za to

vrijeme morali su pjevati „Bosno moja“ i govoriti „Allahu ekber“. Nije mogao vidjeti tko ih tuče jer je imao povez na očima.

Svjedok G. M.1 ističe da je kao pripadnik Drvarske brigade 2.Krajiškog korpusa zarobljen 20.10.1994. godine, da je jedno vrijeme bio u B. a potom je sproveden u C., u prostorije servisa „Z.“ gdje je bio do trenutka razmjene koja je obavljena 11.03.1995. godine. Nakon ulaska u autobus vezali su im oči te su ih prilikom vožnje mučki tukli, tjerali ih da pjevaju i ono što je proživio nebih poželio ni najvećem neprijatelju. Nakon razmjene zbog povreda koje je zadobio odveden je u Dom zdravlja P. a potom i u D. gdje se liječio.

Svjedok K. P. navodi da je kao pripadnik bataljona Petrovačke brigade vojske RS zarobljen dana 24.10.1994. godine u reonu G.. Od zarobljavanja pa do razmjene koja je obavljena 11.03.1995.godine bio je u zatvoru L.. Prilikom ulaska u autobus vezali su mu oči a dok je trajala vožnja udarali su ga palicom, kundakom i nogama a on nije mogao vidjeti tko ga je udarao.

Svjedok P. P.1 u svom iskazu ističe da je kao pripadnik 6.Sanske brigade vojske RS zarobljen dana 25.10.1994. godine i da se do razmjene koja je obavljena 11.03.1995. godine nalazio u sabirnom centru preduzeća „R.“ C.. Prilikom ulaska u autobus vezali su mu oči, on je sjeo na prvo sjedište i odmah je zadobio udarac vojničkom čizmom u predjelu jetre od kog udarca i danas trpi posljedice. Kako je imao povez na očima, nije vidio tko ga udara ali je osjetio udarce po tijelu policijskom palicom a prilikom vožnje naređeno im je i da pjevaju. Ukupno je razmjenjen 31 ratni zarobljenik a nakon razmjene zbog povreda koje je tom prilikom zadobio prevezen je u bolnicu u B. L. gdje je dobivao infuziju i gdje je zadržan na liječenju. Vezano za povrede koje su zadobili ratni zarobljenici vidio je i snimatelje u B. P. koji su to sve snimili.

Svjedok D. T. navodi da je kao pripadnik 17. lake ključke brigade vojske RS zarobljen 04.11.1994. godine u reonu R., da je prilikom zarobljavanja ranjen, da je jedno vrijeme proveo u zatvoru L. a potom je prebačen u C., gdje je bio sve do razmjene koja je obavljena 11.03.1995. godine. Kada je u pitanju razmjena, nakon ulaska u autobus počelo je batinanje, on kao ranjenik bez noge zadobio je 3-4 palice po leđima a drugi ratni zarobljenici su bili praktično crni od udaraca, slomilo ljude. Prilikom vožnje vojni policajci tjerali su ih da pjevaju „Bosno moja“, da uzvikuju „tekbir- Allahu ekber“ ali to nije bila pjesma, umirali su od bolova zbog tuče te su samo govorili „aaaaa“. Čuo je u jednom trenutku da je netko od vojnih policajaca koji su ih sprovodili rekao da ne tuku ranjene. Vojni policajci koji su ih sprovodili imali su maskirne uniforme, bijele opasače, on je bio u sredini autobusa i misli da su tučeni palicama, cipelama, kundacima od pušaka ali to nije vidio.

Svjedok J. A. ističe da je kao pripadnik vojske RS zarobljen 25.11.1994. godine u reonu G., da je prebačen u C. gdje je bio određeno vrijeme a potom je prebačen u Okružni zatvor B. na L., gdje je bio do trenutka razmjene. Prilikom ulaska u autobus koji je bio crvene boje za putnike po gradu, vezali su im oči te je počelo maltretiranje. Tukli su ih kundakom od puške, rukama, nogama, čizmama, palicama, tjerali su ih da pjevaju. On je sjedio na stepenicama kod zadnjih vrata, vojna policija koja ih je sprovodila bila je u maskirnoj uniformi a imali su na rukavima povez koji ih je identificirao. Od udaraca bio je plav po leđima a posebno mu je bilo teško kada se autobus zaustavio, čekali su i tad im je rečeno da razmjene neće biti, da će ih ponovo vratiti jer ih njihovi navodno neće. Nije primjetio da je bilo tko od vojnih policajaca komandovao, svi su bili kao jedno, ruke su im morale biti na leđima a glave pognute, iako su imali povez preko očiju.

Svjedok J. Lj. tvrdi da je kao pripadnik 5.lake glamočke brigade vojske RS zarobljen dana 24.10.1994. godine u reonu G.. Nakon zarobljavanja jedno vrijeme bio je u B. a potom je prebačen u C.. Razmjena je obavljena 11.03.1995. godine, za razmjenu je saznao u jutarnjim satima od upravnika zatvora, sjeli su u gradski autobus, stavljeni su im povezi preko očiju, ruke su morali držati na leđima sa pognutom glavom a sjedili su na patosu. Naređeno im je da pjevaju „Bosno moja“, da uzvikuju „Tekbir Allahu ekber“ a misli da ih je sprovodilo 6-10 vojnih policajaca. Od C. do B. su ih tukli palicama ili kablom, ne može se tačno izjasniti. Kada su došli u B., vidjeli su dvije ženske osobe iz Međunarodnog crvenog krsta koje su ih popisale, potom su ponovo sjeli u autobus gdje su do L.P.S. i mjesta gdje je izvršena razmjena na isti način maltretirani i tučeni. Nisu ga tukli po glavi već po butinama, leđima i rukama, tako da su ti dijelovi tijela bili crni.

Svjedok Z. M. navodi da je zarobljen 14.09.1994. godine, da je bio u C. do 11.03.1995.godine, kada je izvršena razmjena. Toga dana u jutarnjim satima upravnik im je rekao da će biti razmjenjeni, došao je autobus, vojni policajci su im vezali oči, morali su da sjede na podu, naređeno im je da ruke stave na leđa i da pognu glavu, te su ih tukli palicama i nogama, a tom prilikom morali su da pjevaju „Bosno moja“ i da na pitanje čija je ovo zemlja odgovaraju „Alijina“. Zna da su se u jednom mjestu zaustavili, vidio je predstavnike Međunarodnog crvenog krsta koji su ih popisali a potom su nakon izvjesnog vremena ponovo ušli u autobus gdje je nastavljeno sa tučom i maltretiranjem do mjesta razmjene.

Svjedok P. P. ističe da je zarobljen kao pripadnik 16.Bihačke brigade 2.Krajiškog korpusa vojske RS zarobljen dana 25.10.1994. godine, u reonu G.. Sproveden je u prostorije preduzeća „R.“ u C. gdje je bio do razmjene koja je obavljena 11.03.1995. godine. U jutarnjim satima došao je jedan vojnik, rekao im da je vojna policija došla po njih i da će biti razmjenjeni. Prilikom ulaska u autobus vezali su im oči, ruke su bile na leđima i od Cazina do Bihaća bila je tortura. Tukli su ih palicama kao da su vreće, tako da dva do tri mjeseca nakon toga od uboja nije mogao leći na leđa. Najviše su tukli palicama po leđima i butinama, tjerali su ih da pjevaju, da uzvikuju „Tekbir Allahu ekber“ i da na pitanje čija je ovo zemlja odgovaraju „Turska“. Po dolasku u B. preuzeo ih je Međunarodni crveni križ, registrirao ih da bih ponovo sjeli u autobus i od Bihaća do naselja I. gdje je izvršena razmjena ponovo su ih na isti način tukli i maltretirali. Za vrijeme vožnje nije čuo da je bilo tko od njih 6-7 koji su ih obezbjeđivali rekao da tuku ili da prestanu tući.

Svjedok T. N. navodi da je kao pripadnik 6.Sanske brigade zarobljen 12.09.1994. godine u reonu S. M., Općina B.. U zarobljeništvu je bio do 11.marta 1995. godine u B. i C., a na dan razmjene nalazio se u zatvoru L.. Po njih je došao autobus, zavezali su im oči i zna da je u njegovoj grupi bio K. G., P. P.1, G. M., J. A., P. P. i M. S. Radilo se o gradskom autobusu crvene boje sa drvenim sjedalima.Od momenta ulaska u autobus pa do razmjene bilo je svega, tuče i torture, najviše su ih tukli palicama po leđima. On je bio u zadnjem dijelu autobusa na podu a tjerali su ih da pjevaju za vrijeme vožnje koja nije bila ni spora niti brza. Leđa su mu bila sva crna od udaraca te koljena nogu i ruke. Kada je zarobljen imao je 82 kg, a nakon razmjene iz zarobljeništvu je izišao sa 47 kg.

Svi napred navedeni svjedoci potvrdili su navode iz optužnice da su kao pripadnici vojske Republike Srpske zarobljeni u borbama sa pripadnicima 5. Korpusa Armije R BiH, da su prije razmjene bili u sabirnim centrima, da su razmjenjeni dana 11.03.1995. godine u reonu graničnog prelaza I., da su im prilikom ulaska u autobus stavljeni povezi na oči, da im je naređeno da sjednu na pod autobusa sa rukama na leđima i pognutom glavom, da su ih

prilikom vožnje tukli palicama, nogama i kundacima puške, naređivali da pjevaju i da uzvikuju određene parole i muslimanske ratne pokliče. Svaki svjedok ponaosob iznio je ono što se njemu desilo prilikom zarobljavanja, za vrijeme boravka u sabirnim centrima te prilikom vožnje autobusom do mjesta razmjene. Međutim, ovi svjedoci nisu se mogli izjasniti o radnjama izvršenja koje se optuženom stavljaju na teret, ne samo zbog činjenice da ga nisu poznavali, već prije svega zbog toga što su imali poveze na očima, tako da nisu mogli vidjeti tko im od pripadnika vojne policije koji su ih sprovodili nanosi fizičke i duševne bolove na opisani način.

Kada je u pitanju sam tempo vožnje autobusa, svjedok H. H. u svom iskazu tvrdi da je od C. do B. u početku vozio normalnom brzinom a kada je došao do naselja O., neko od vojnih policajaca mu je rekao „majstore uspori“, što je on i učinio. Nakon toga čuo je paličanje i batnanje ratnih zarobljenika te tjeranje da pjevaju. Kada su krenuli od B. prema naselju I., kod zgrade „K.“, ponovo je čuo naredbu „uspori majstore“, a potom udarci i jauci.

Na okolnosti razmjene ratnih zarobljenika u svojstvu svjedoka saslušani su F. Š., I. M. i Z. M.1, na okolnosti posljedica koje su zadobili oštećeni saslušana je vještak neuropsihijatar Lazarević dr. Zorica a na okolnosti kvaliteta DVD snimka vještak forenzičke struke Stupar Mladen.

Svjedok F. Š. u svom iskazu navodi da je od septembra 1993. godine pa do kraja rata bio član komande 5.Korpusa, da je učestvovao u razmjeni ratnih zarobljenika, pa tako i u razmjeni koja je obavljena 11.03.1995. godine. Njegova uloga bila je da dogovori razmjenu, da prisustvuje samom činu razmjene i da tom prilikom kontrolira koga oni dobijaju a koga daju od ratnih zarobljenika. Sjeća se konkretne razmjene koja je bila značajna obzirom na broj ratnih zarobljenika koji je razmjenjen, kao i po tome što su pripadnici 5.Korpusa Armije R BiH koji su razmjenjeni bili u vrlo lošem stanju. Poznato mu je da je ova razmjena snimana kamerom te da je to obavljao B. M.. Prilikom pregleda DVD snimka, prepoznao je kod autobusa Č. DŽ. i H. N..

Svjedok I. M. navodi da je u vremenskom periodu od 1992. do 1995. godine bio u organu za moral 2.Krajiškog korpusa vojske RS te da je obavljao dužnost predsjednika komisije za razmjenu ratnih zarobljenika i nestalih lica. Zajedno sa F. Š. kao predstavnikom 5.Korpusa Armije BiH, organizirao je razmjenu 31.ratnog zarobljenika koja je obavljena dana 11.03.1995. godine u reonu I. i L.P.S. Ta razmjena obavljena je kao i prethodne na način da je razmjena vršena u zoni UNPROFOR-a. Vezano za razmjenu koja je obavljena 11.03.1995. godine sjeća se da se radilo o crvenom gradskom autobusu u kojem su bili ratni zarobljenici, da u prvi mah nije vidio nikoga, da je pomislio da je autobus prazan i tek kada su se otvorila vrata autobusa, vidio je uniformisana lica kako skaču na ratne zarobljenike koji su ležali na podu autobusa. Kada su ratni zarobljenici prevezeni u B. P., pružena im je pomoć u Domu zdravlja u P. a neki su tu i zadržani radi liječenja.

Svjedok Z. M.1 ističe da je za vrijeme rata radio kao snimatelj – fotograf za televiziju B. L., za Englesku agenciju „Reuters“ i Američku agenciju „Associated pres“. Kao snimatelj prisustvovao je velikom broju razmjena, tako da se ne može sjetiti detalja oko konkretne razmjene. Razmjene su vršene praktično na isti način tako što bi predstavnici dviju strana Š. F. i I. M. dogovorili detalje i dovezli ratne zarobljenike do mjesta zv. „J. krivine“ a prilikom razmjene bili su prisutni predstavnici Unprofora. Koliko se sjeća u vezi jedne razmjene od njega je traženo da snimi ratne zarobljenike, on je to uradio u bolnici u B. P., a snimak sa povredama tih razmjenjenih ratnih zarobljenika predao je vojsci.

Kada su u pitanju posljedice koje imaju oštećeni vezano za dešavanja prilikom razmjene i njihovog boravka u sabirnim centrima kao ratnih zarobljenika, u svojstvu vještaka saslušana je vještak neuropsihijatar Lazarević dr. Zorica. U svom nalazu i mišljenju vještak je navela da je obavila psihijatrijsko vještačenje za lica J. A., Z. M., P. P.1, K. L., P. P., K. D.1, G. M.1 i K. D. a po naredbi tužilaštva BiH broj KT RZ 390 /05 od 22.02.2012. godine. Prema nalazu vještaka vještačenje je obavljeno nakon uvida u spis, pregleda medicinske dokumentacije koja je dostavljena od strane Tužilaštva BiH, pregleda i ispitivanja oštećenih, kao i medicinske dokumentacije koju su joj dostavili oštećeni na dan pregleda. Vezano za K. D. vještak je navela da isti boluje od posttraumatskog stresnog poremećaja, obzirom da je u periodu od 11.11.1994. godine do 11.03.1995. godine kada je razmjenjen, bio izložen psihofizičkom maltretiranju i da je tom prilikom doživljavao strah kao i fizičke bolove. Lice P. P.1 boluje od rekorektnog depresivnog poremećaja i posttraumatskog stresnog poremećaja koji je u hroničnoj formi sa lombosakralnim sindromom koji je posljedica fizičkog zlostavljanja u vremenu od 25.10.1994. godine, kada je zarobljen do 11.03.1995. godine kada je izvršena razmjena. P. P. boluje od rekorektnog depresivnog poremećaja, obzirom da je od 26.10.1994. godine do 11.03.1995. godine i prilikom transporta za razmjenu bio izložen psihofizičkom maltretiranju od strane drugih lica, kada je doživljavao strah i fizičke bolove. J. A. boluje od neurotskog anksiozno depresivnog poremećaja govora po tipu spastične dizartrije, psihogene etiologije koja je upravo posljedica fizičkog maltretiranja i udaranja po glavi, što se ustvari manifestovalo kroz šok koji je on psihički doživio i kao posledicu ima tu dizartriju ili poremećaj govora-mucanja. Ove posljedice prema nalazu vještaka nastale su od psihofizičkog maltretiranja i u vremenskom periodu od 25.11.1994. godine nakon zarobljavanja do 11.03.1995. godine prilikom transporta za razmjenu. Kada je u pitanju Z. M., kod njega je došlo do pada intelektualnih kapaciteta po tipu hroničnog moždanog sindroma, koje su posljedica upravo tog fizičkog maltretiranja u periodu od 12.09.1994. godine, vremena zarobljavanja do razmjene 11.03.1995. godine. Prema nalazu vještaka ova osoba boluje i od rekorektnog depresivnog poremećaja teškog oštećenja sluha obostrano u vidu mješane nagluposti sa znatnom prevagom senzorneuralne komponente. K. D.1 boluje od teškog depresivnog poremećaja sa pojavom depresije suicidalnih ideja što je iziskivalo i bolnička liječenja, prisutni su znaci trajne promjene ličnosti koje se kroz međunarodnu klasifikaciju bolesti i poremećaja šifriraju šifrom R 62. Do ovih trajnih zdravstvenih problema došlo je zbog psihofizičkog maltretiranja od vremena zarobljavanja 06.12.1994. godine, do dana razmjene koja je obavljena 11.03.1995. godine. K. L. boluje od posttraumatskog stresnog poremećaja, obzirom da je u periodu od 12.11.1994. godine kada je zarobljen do 11.03.1995. godine kada je obavljena razmjena bio izložen psihofizičkom maltretiranju i tom prilikom doživljavao je strah i fizičke bolove. G. M.1 boluje od posttraumatskog stresnog poremećaja, odnosno poremećaja prilagođavanja sa trajnim nastankom ličnosti nastalim katastrofičnim iskustvom tokom zarobljavanja 20.10.1994. godine, za vrijeme zarobljeničtva, kao i za vrijeme transporta prilikom razmjene koja je obavljena 11.03.1995. godine.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra Lazarević dr. Zorice vezano za zdravstveno stanje i posljedice kod oštećenih koji su bili predmet vještačenja, jer je isti dat u skladu sa pravilima nauke i struke, temelji se na dokazima objektivne prirode koji su prezentirani vještaku, te na osnovu ličnih pregleda i obavljenih intervju sa oštećenim.

Na prijedlog tužioca saslušan je vještak forenzičke struke Stupar Mladen koji je naveo da je obavio vještačenje DVD snimka i sačinio fotodokumentaciju na osnovu naredbe Tužilaštva BiH broj T 20 0 KTRZ 0005949 07 od 13.11.2012. godine. Prema datoj naredbi

imao je zadatak da izvrši prečišćavanje-filtriranje sadržaja DVD snimka na način da se prilikom pregleda i filtriranja poboljša kvaliteta sadržaja te sačini fotodokumentacija osoba sa snimka, na način da se na fotodokumentaciji prikaže lik određenih osoba a radi utvrđivanja identiteta tih osoba sa DVD snimka. Sačinjen je pismeni izvještaj u kojem je pojašnjen način vještačenja DVD snimka i sačinjavanja dokumentacije. U skladu sa naredbom pri izradi fotodokumentacije bio je prisutan A. P., rukovodilac odjela za istrage i podršku svjedocima Tužilaštva BiH, koji je određivao osobe sa DVD snimka za koje je potrebno da se izradi fotodokumentacija. Prema nalazu vještaka postupljeno je po naredbi, s tim da nije imao obavezu da utvrdi identitet osoba, tako da on nezna niti je utvrđivao identitet niti jedne osobe sa DVD snimka, i pored toga što je sačinio fotodokumentaciju.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka forenzičke struke, jer je isti dat u skladu sa pravilima nauke i struke. Vještak se kretao u domenu naredbe na način da je izradio fotodokumentaciju pojedinih osoba sa DVD snimka stim da njegov zadatak nije bio da tom prilikom utvrdi identitet tih osoba. Na nalaz i mišljenje vještaka odbrana nije imala suštinskih primjedbi.

Sporno je da li je optuženi Anadolac Muhamed prilikom sprovođenja ratnih zarobljenika, nečovječno postupao prema istim, namjerno im nanoseći snažne tjelesne i duševne bolove i patnje, povrede tijela i zdravlja, tako što ih je tukao policijskom palicom, zadajući im udarce po različitim dijelovima tijela a sa drugim pripadnicima 5.Bataljona vojne policije prisiljavao ih da pjevaju pjesmu „Bosno moja“, da na pitanje policajaca „čija je ovo zemlja“ u jedan glas odgovaraju „Turska“ te da uzvikuju muslimanski ratni poklič „Tekbir-Allahu Ekber“.

Tokom dokaznog postupka u svojstvu svjedoka saslušani su pripadnici 5.Bataljona Vojne policije, koji su iznijeli svoja neposredna i posredna saznanja vezano za dešavanja u autobusu prilikom razmjene ratnih zarobljenika i radnje izvršenja koje se optuženom stavljaju na teret.

Tako svjedok F. J. u svom iskazu navodi da je od 15.01.1995. godine obavljao dužnost komandira II čete BVP, da je u spornom periodu bio na liniji u reonu P. te da je o razmjeni ratnih zarobljenika koja je obavljena dana 11.03.1995. godine prvi put više detalja čuo prilikom njegovog saslušanja u Tužilaštvu BiH. On nije znao tko je sve iz njegove jedinice učestvovao u sprovođenju ratnih zarobljenika, mada se pričalo da je bilo maltretiranja. Prilikom pregleda DVD snimka u vremenu od 4,26 minuta prepoznao je u autobusu optuženog Anadolac Muhameda kako sjedi, drži pušku između nogu i smije se.

Svjedok M. S.1 naveo je da je obavljao dužnost komadanta bataljona vojne policije, da direktno nije učestvovao u razmjeni te da je za probleme u vezi razmjene saznao u Tužilaštvu BiH, prilikom saslušanja. Prema navodima ovog svjedoka on poznaje sve borce iz svoje jedinice a na DVD snimku u vremenskom periodu od 4,27 minuta, prepoznao je u autobusu optuženog Anadolac Muhameda kako sjedi sa puškom koju drži između nogu.

Svjedok H. A. navodi da je učestvovao u razmjeni ratnih zarobljenika, da se zbog protoka vremena te zbog činjenice što je poslije rata imao udes u kojem je zadobio udarac u glavu, ne može sjetiti niti jednog kolege-borca koji je bio sa njim a niti da je u autobusu bilo maltretiranja ratnih zarobljenika. Međutim, prilikom pregleda DVD snimka na jednom fragmentu prepoznao je optuženog Anadolac Muhameda kako sjedi na stolici.

Svjedok M. I. u svom iskazu naveo je da je u tom periodu obavljao dužnost načelnika kriminalističke službe u BVP ali da za sve vrijeme trajanja rata nije bio angažiran niti u jednoj razmjeni ratnih zarobljenika. Prilikom pregleda DVD snimka na jednom fragmentu prepoznao je optuženog Anadolac Muhameda kako sjedi na stolici.

Svjedok H. H. u svom iskazu naveo je da je prilikom razmjene ratnih zarobljenika bio vozač autobusa. Kako je i prije rata bio zaposlen kao vozač, optuženog je često vozio u školu i iz škole na relaciji K. V.-B.. Tvrdi da je optuženi kao pripadnik vojne policije učestvovao u razmjeni ratnih zarobljenika a za svo vrijeme vožnje sjedio je u prednjem dijelu autobusa.

Dakle, zajedničko u iskazima svjedoka F. J., M. S.1, H. A., M. I. i H. H. je to da je optuženi Anadolac Muhamed kao pripadnik 5.Bataljona Vojne policije učestvovao u sprovođenju ratnih zarobljenika i da je bio u autobusu. Međutim, niti jedan svjedok nije potvrdio navode iz optužnice u pogledu nečovječnog postupanja prema ratnim zarobljenicima. Prilikom pregleda DVD snimka ovi svjedoci prepoznali su optuženog kako sjedi u prednjem dijelu autobusa, sa puškom u ruci.

Optuženi Anadolac Muhamed u svom iskazu u svojstvu svjedoka naveo je da je bio pripadnik 3.čete BVP. Tvrdi da je Č. Dž. došao iz komande bataljona sa spiskom određenog broja policajaca na kojem je bio i on. Rekao im je da trebaju ići na zadatak, da zaduže oružje, da stave obilježja vojne policije i to bijeli opasač, oznake na rukavu a on je dužio puškomitraljez M-72. Svi su bili jednoobrazno obučeni, postrojani su ispred zgrade bataljona i tad im je Č. Dž. rekao da idu na sprovođenje ratnih zarobljenika. Autobusom su išli iz B. u C., a bilo ih je 10-12 policajaca. Kada su preuzeli ratne zarobljenike u C., uputili su se prema kasarni u B. a sa njima je svo vrijeme bio Č. Dž.. Početkom ratnih dejstava imao je 19 godina, svega se nagledao u ratu, tako da za vrijeme vožnje autobusom nije primjetio ništa posebno što bi se isticalo i na što bi trebalo obratiti pažnju. Više je bilo pjevanja pjesama i tekbiranja, a ako je i bilo tuče, to se radilo palicama. Prema navodima optuženog, Č. Dž. komandovao je grupom policajaca i od B. prema naselju I., gdje je izvršena razmjena ratnih zarobljenika.

U smislu člana 288. stav 2. ZKP-a F BiH, pročitan je iskaz svjedoka Č. Dž. kojeg je on dao u fazi istrage a koji je u međuvremenu umro. Na osnovu iskaza ovog svjedoka utvrđeno je da je on od komadanta BVP M. S.1 dobio naredbu da preuzme Odjeljenje od desetak vojnih policajaca i da se stavi na raspolaganje organu vojne bezbjednosti koji je imao zadatak da realizuje razmjenu ratnih zarobljenika. Kada su došli u C., on je izvršio prozivku zarobljenika te su isti smješteni u autobus sa vezanim rukama i povezima na očima. Prilikom vožnje autobusom, nekoliko policajaca je samoinicijativno upotrebilo fizičku silu na način da su gumenim palicama udarali zarobljenike po raznim dijelovima tijela. Nakon nekoliko minuta on je uspio da stavi situaciju pod kontrolu povicima „dosta-mir, nema tuče“. Nije se mogao izjasniti o imenima vojnih policajaca koji su učestvovali u razmjeni.

Svjedok Č. Dž. potvrdio je navode optuženog u pogledu činjenice da je Č. Dž. komandovao pripadnicima bataljona vojne policije koji su učestvovali u razmjeni ratnih zarobljenika.

Kada su u pitanju zlostavljanja ratnih zarobljenika u autobusu, jedino svjedok M. Dž. u svojim iskazima iz istrage datim u Tužilaštvu BiH 16.03.2012. godine i 05.11.2012. godine dovodi u vezu optuženog Anadolac Muhameda sa radnjama izvršenja koje mu se stavljaju na teret. Ovaj svjedok je tad između ostalog izjavio da se u batinanju najviše isticao Anadolac Muhamed, da se isti nalazio u zadnjem dijelu autobusa, da je prilikom batinanja govorio da je

to za njegovu braću koja su nestala u julu 1992.godine u mjestu „Š. B.“, prilikom protjerivanja bošnjačkog stanovništva iz rejonu K. V. i O.. Prema navodima ovog svjedoka optuženi tad nije znao za sudbinu svoje braće a ne zna da li to zna i danas. Prilikom pregleda DVD snimka svjedok M. Dž. je u vremenu od 4,08 minuta prepoznao optuženog na dnu autobusa lijevo, prvi do vrata, u vremenu od 4,25 minuta prepoznao ga je u prednjem dijelu autobusa kako sjedi na stolici, drži mitraljez i smije se a u vremenu od 06,50 minuta prepoznao je optuženog Anadolac Muhameda u dnu autobusa, s tim da je tad izrazio sumnju u pogledu identiteta, ističući da nije siguran da li se radi o optuženom ili vojnom policajcu prezimena Z., obzirom da su imali veoma slične frizure. I u vremenu od 07,35 minuta, prilikom pregleda DVD snimka nije se mogao izjasniti da li se radi o optuženom ili o osobi prezimena Z..

Sud nije prihvatio iskaz svjedoka M. Dž. jer je on kontradiktoran sam sebi, ne samo kad je u pitanju optuženi Anadolac Muhamed, već i radnje izvršenja drugih vojnih policajaca a u suprotnosti je i sa drugim provedenim dokazima kojima je sud poklonio punu vjeru. U prilog neprihvatljivosti iskaza svjedoka M. Dž. iz istrage ukazuje i sam svjedok na glavnom pretresu kada ističe da je DVD snimak koji mu je prikazan u fazi istrage bio lošijeg kvaliteta, da mu je tužilac prvo pokazao dio snimka na kojem je on, da mu je rekao da bi i on mogao biti krivično gonjen, obzirom da je bio u autobusu te da su svo vrijeme ispitivanja bile prisutne sugestije u pogledu optuženih, čija su imena non stop ponavljana. Kada je u pitanju DVD snimak, svjedok M. Dž. u vremenu od 04,08 minuta prepoznaje optuženog u dnu autobusa a u vremenu od 04,25 minuta u prednjem dijelu, kako sjedi sa puškom u ruci. Imajući u vidu činjenicu da su svjedoci F. J., M. S.1 i H. H. na DVD snimku prepoznali optuženog Anadolac Muhameda kako u prednjem dijelu autobusa sjedi sa puškom u ruci i smije se, da je H. H. naveo da je optuženi svo vrijeme bio u prednjem dijelu autobusa, neprihvatljiva je tvrdnja svjedoka M. Dž. da optuženi u vremenu od 17 sekundi, iz zadnjeg dijela gradskog autobusa u situaciji kada „udara ratne zarobljenike“ dok oni sjede na podu autobusa, preko stolica autobusa pređe u prednji dio autobusa, sjedne na stolicu, stavi pušku među noge te se bezbrižno nastavi smijati. Posebno se naglašava da nitko od saslušanih svjedoka zbog veličine autobusa i kvalitete DVD snimka nije mogao prepoznati vojne policajce u dnu autobusa, a samim tim u tom dijelu autobusa niti jedan svjedok na DVD snimku nije prepoznao optuženog. Svjedok M. Dž. u daljem toku iskaza sam je doveo u sumnju njegovu vjerodostojnost kada je naveo da nije siguran da li se radi o optuženom ili vojnom policajcu Z., obzirom da su obojica imala slične frizure.

Da je iskaz svjedoka M. Dž. netačan, ukazuje i to da je provedenim dokazima utvrđeno da optuženi Anadolac Muhamed ima jednog brata, koji je u kritičnom periodu bio na teritoriji tadašnjeg bihačkog okruga. Tako svjedok A. H., majka optuženog u svom iskazu navodi da ona u braku sa A. R. ima troje djece, te da je na početku ratnih dejstava iz K. V. u B. izbjegla kompletna porodica. Svjedok H. H. u svom iskazu naveo je da poznaje optuženog i njegovu porodicu, obzirom da su iz istog mjesta te potvrdio iskaz A. H. da optuženi ima samo jednog brata. Uvidom u uvjerenje MUP-a USK-a Bihać broj 05-04/01-34-1-353/14 od 03.07.2014. godine utvrđeno je da je brat optuženog A. M. u stalnom radnom odnosu MUP-a USK Bihać od 04.02.1996. godine. Dakle, provedenim dokazima utvrđeno je da optuženi Anadolac Muhamed ima jednog brata koji je u kritičnom periodu bio na teritoriju tadašnjeg bihačkog okruga, pa samim tim opovrgnuti su navodi svjedoka M. Dž. da je optuženi Anadolac Muhamed zlostavljao ratne zarobljenike, navodeći kao motiv braću koja su navodno nestala u rejonu „Š. B.“ i za čiju sudbinu optuženi navodno nije znao niti u vrijeme kritičnog događaja.

Sud nije prihvatio tvrdnju tužioca iznesenu u žalbi na raniju presudu i u prigovoru na iskaz svjedoka A. H., koji se odnosi na dio iskaza svjedoka M. Dž. datog u fazi istrage da optuženi „prilikom batinanja“ nije mislio na svoju „biološku“ braću nego se tako izrazio, misleći na pripadnost narodu iz kojeg i sam dolazi, kao i na lica koja potječu iz mjesta odakle je i sam optuženi. Naime, pažljivom analizom iskaza svjedoka M. Dž. na koji se tužilac poziva kada je citirao optuženog „da je to za njegovu braću koja su nestala u julu 1992. godine u mjestu Š. B.“, uz konstataciju da optuženi tad nije znao za sudbinu svoje braće a ne zna da li to zna i danas, sa sigurnošću se može zaključiti da je osoba koja je to „navodno“ rekla mislila na svoju „biološku“ braću, obzirom da ni tad nije znala za sudbinu „svoje“ braće, a to nije bio optuženi Anadolac Muhamed.

U krivičnompravnom smislu sud nije posebno cijenio iskaze svjedoka Š. S., T. E., M. Dž., K. D. i G. M. te nalaz i mišljenje vještaka kriminalističke struke K. E., obzirom da njihovi iskazi nisu relevantni kada su u pitanju radnje izvršenja koje se optuženom stavljaju na teret.

Imajući u vidu činjenicu da provedenim dokazima nije utvrđeno da je optuženi Anadolac Muhamed poduzeo radnje izvršenja koje mu se optužnicom stavljaju na teret, to ga je sud temeljem odredbe člana 299. tačka c) ZKP-a F BiH oslobodio od optužbe.

Kako je optuženi usljed nedostatka dokaza oslobođen od optužbe, to je sud u smislu člana 203. stav 1. ZKP-a F BiH odlučio da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

U smislu člana 212. stav 4. ZKP.a F BiH, oštećeni G. R., P. P.1, K. D.1, K. L., G. M.1, K. P., A. S., K. D., D. T., D. D., J. A., J. Lj., G. M., Z. M., P. P i T. N. su sa svojim imovinskopравnim zahtjevom prema optuženom Anadolac Muhamedu, upućeni na parnični postupak.

ZAPISNIČAR
Husarević Fatima

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Hodžić Fikret

PRAVNA POUKA

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana Vrhovnom sudu F BiH, a putem ovog suda. Oštećeni mogu izjaviti žalbu zbog odluke o troškovima postupka i imovinskopравnom zahtjevu.